

ЧОМУ СОНЦЕ БУВАЄ СУМНЕ?

Народна легенда

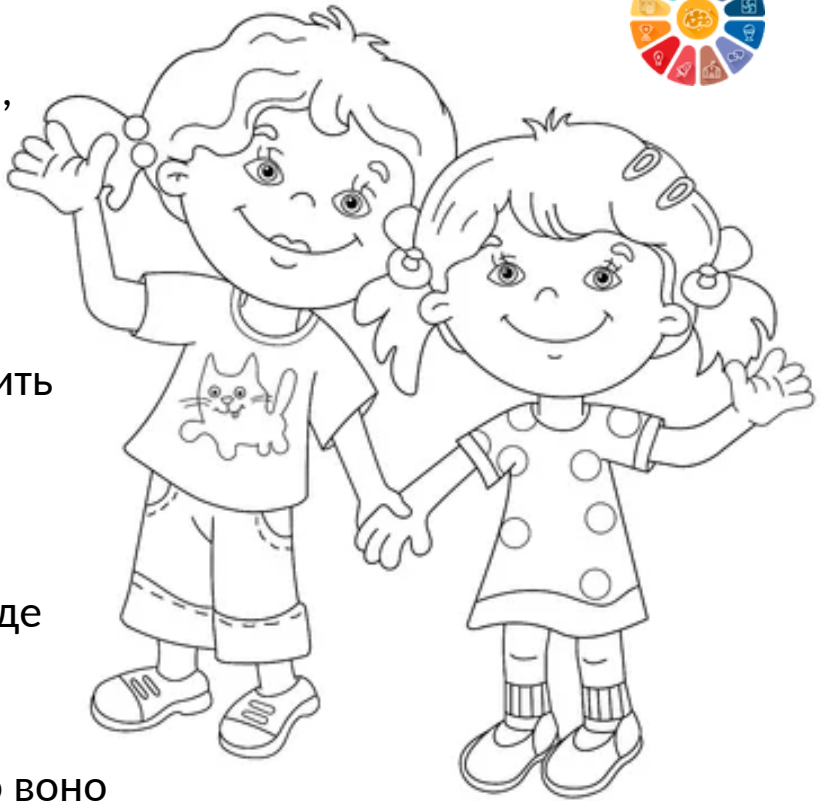
Жив собі чоловік та жінка, які мали сина і дочку. Дочка була найкраща в світі.

Ось одного разу Сонце вкратило її собі за жінку. Пішов брат її шукати туди, де заходить Сонце.

Сестра побачила брата, вибігла до нього та й каже: «Сховайся в льох, бо як прийде Сонце, то запече тебе». Брат швиденько заховався в льох.

Коли прийшло Сонце, то воно роздягнулось і повісило свої ризи на льосі та й пішло в хату. Сестра, побачивши, що Сонце повісило ризи, швиденько побігла до брата, який чуть не вмер від жару. Тоді сестра відлила його водою і вони пішли в хату. Вони привітались з Сонцем, посиділи, поговорили, а тоді Сонце просить брата, щоб він пішов за нього на небо хоч на один день. Він згодився, надів ризи і пішов на небо. Коли виліз, то він пішов на ті місця, де Сонце снідає, обідає та вечеряє, побив миски, порозкидав ложки; зловив вітра та мороза, набив їх за те, що перешкоджали йому в дорозі. Злазячи з неба, поламав драбину; прийшов до хати, де спало Сонце, скинув ризи і разом з сестрою втекли. Коли Сонце встало і хотіло скоро вилізти на небо, то ніяк не можна було. Поки воно лагодило драбину, то брат із сестрою вже втекли.

Сонце побачило безладдя на небі, було цілий день голодне, то так було розсердилось, що цілий тиждень не показувалось людям.

ЯК ДІТИ СОНЦЕ ВИЗВОЛИЛИ

Народна легенда

Колись на Лису гору, що ото біля Василівки, ні одна жива душа не потикалася. Боялись туди ходити, бо якраз посередині гори була бездонна прірва. І жила там, казали, якась нечиста сила.

Чим тільки не манив диявол до себе людей, але все марно. І вирішив він тоді велике зло їм причинити: сховати у темну яму сонце, щоб вічна ніч на землі настала і щоб люди посліпли.

Одного разу нечистий так і зробив. Як тільки сонце скотилося до заходу, він ухопив його і в своє лігво потяг.

Ждуть-пождуть люди сонця, а воно не сходить. Така ніч настала, що за крок нічого не видно. Коли це блись — і загорівся на Лисій горі вогник!

— То сатана знак подає, то він манить, — казали старі діди. — Не йдіть туди ніхто, а особливо грішні, бо лихо вам буде.

А дівтора тієї поради не послухала. Не було на них ніякого гріха, нічого вони не боялися. Зібралось хлопчаків із десятків і подалися потай од батьків на гору.

— Доки, — кажуть, — без світла сидіть? Украдемо в нечистого вогонь і на весь світ багаття розпалимо, щоб видно було. Набридло в темноті гратися...

Та не так-то просто було той вогник украсти. Що наблизяться діти до нього, а він шась — і вже ген далі горить. Отак манив диявол хлопців, поки вони в його яму не попадали!

Попадали і пішли блукать темними норами. Блукали-блукали, коли це враз стало їм так видно, як удень. Дивляться: аж в одній заглибині сонце лежить за ґратами, а на тих ґратах три здоровенні замки висять.

Ну, хлопці, недовго думаючи, розбили замки камінням і випустили сонце з неволі. Поки там сатана манив своїм каганцем на гору інших людей, найшло воно вихід, вилинуло з прірви й дітей на собі винесло.

Знову день повернувся на землю. Пораділи люди, птахи й звірі. А нечиста сила провалилася зозла в чорну яму і згинула на віки вічні.

